

вратата на конакътъ, на едно високо мѣсто, бѣше направенъ кѣошкѣ, който приличаше на ония кѣошкѣове, които праватъ турците по гробовете на умрѣлите свѣтци и дервише, и които са наричатъ текета. Покривътъ на тоя кѣошкѣ са дършеше на четири стълбове и бѣше покритъ съ керемиди; освѣнъ това, той бѣше откритъ отъ сѣка една страна, и посланъ бѣше съ мендерджци, на които обикновенно сѣдѣха агата, векилинътъ, камзамалете и сичките други коприщенски „угоенния телци“, и съ чубуците въ рѣка, даваха своите човѣколюбиви приказания: кому колко тоѣги да са ударатъ по петците, кому колко данокъ да са притури, кому да са земе и ризата отъ гърбътъ, кой да са затвори въ темницата, и пр. Въ нашето честито отечество, както е извѣстно вече сѣкому, законъ не сжществува, хартии са не пишатъ, за канцеларии и за писменни просби нѣматъ ни